

radikalkni neuspeh vlastitih planova subjekt se povlači, u raspoložnje, štimung, u kvazivečnost vremena koje stoji i kao takvo se ne može integristati unutar projekta – relanost postaje polazište bez ikakvog cilja i smisla.

Teleološka ili arheoteleološka intepretacija stvarnosti u svetlu ovde iznetih Aovih stavoma pojavljuje se kao nastojanje da se izgradi idealno temeljenje koje prekriva anarhički početak. Idealizam postavlja intencionalnost, odnosno projektujuću volju, kao osnov realnosti; idealizam misli samopostavljajuću subjektivnost kao predstavljivo temeljenje. Razdor između početka postavljenog u projektu i anarhičkog počela, međutim ostaje na snazi i pojavljuje se unutar same filozofije, na šta ukazuje i sama osoba A: „Iskustvo pokazuje da početi filozofirati nije uopšte tako teško. Daleko od toga; ono počinje od ničega i može, prema tome, uvek započeti. To što, naprotiv, teško pada filozofiji i filozofima jeste prestajanje.“ Filozofiji kao obnovi temelja preti ono beskonačno, tj. preti joj nekontrolisanost početka kojim nastoji da ovlada.

Sam podnaslov poglavlja “Dipsalmata” ad se ipsum – samom sebi nagoveštava to da je početak bez početka u razlici spram idealnog početka filozofije mišljen kao sam subjekt. Osoba A u Diapsalmata ukazuje na to da subjekt ne može započeti od sebe. Subjektivnost je kontinuirano kretanje napred ka susretu sa svetom, koji uprkos tome ne može da napusti sebe. Subjekt ima suštinski tautološki karakter. Dealtnosti i odluke, projekti subjekta ne konstituišu istinsko polazište, već se neprestano vraćaju istom. Ili-ili, svejedno je, jer gde god neko ide susreće sebe, to je mudrost do koje dolazi osoba A, razarajući filozofiju subjektivnosti on ujedno razara samom sebe kao subjekta jer njegove refleksije iako poznaju granice i protivrečnosti idealističkog projekta i same delom ostaju zarobljene istim. Ovo mesto je važno i zbog toga što je ovde reč o osobi A koja